

H. Barbócz Ildikó

Természetközelen

A szobában hol a sötétítő, hol a fehér tüllfüggönyt viszik mosodába, így egyre közelebb érezzük magunkat a természethez, szinte benne vagyunk. A csillagos égbolt alatt aludtunk, most az udvari platán hatalmas lombátra teljesen kitölti az ablakszemeket. Csak fekszem vagy ülök az ágyban, ezzel a fával szemezek, rezdülései világos üzenetek a kinti világról. Ő az első, aki jó reggelt kíván, és susogó zenéje az esti mesém. Madarak kényelmes palotája, a betegek lelki gyógyítója, ahogy pár bokorral odébb egy faszobor az élő víz oltalmazója. Sió, a Balaton tündére mindennap megvigasztal, ha szürkén háborog, ha zöldeskéken pihen. Én minden kicsi jónak is örülök, ha lekéssük a buszt, majd jön a következő (vagy szerencsés stoppolás Alsóórsön), ha májusban még nem lehet fürödni a tóban, hát a pezsgő kádfürdő ad felfrissülést és ellazulást.

Egy késő délután egy füredi festőművésznő kiállított képei invitáltak természetjárásra. *Tükröződések* címmel a plitvicei vízesések álomszerű megfogalmazója a vásznon, papíron, ráfolyatva a zöld-fehér-kék-sárga festékeket akár egy egész sorozaton keresztül. A naplemente és az alkony tűzpiros-okkersárga-fáradtbarna színekben tükröződött a víz felszínén. Miközben egy zongoraművésznő saját szerzeményét játszotta bevezetésként „A szökőkútnál” címmel, hunyorított szemmel el-elidőztem a bennünket körbevevő festményeknél.

Reggeli után 18 °C-ban indultam sétálni. Elhatároztam, hogy ezen a szép pünkösdi reggelen, amikor viszonylag még néptelen a part, teljesen végigmegyek a Tagore sétányon. Kaptam az alkalmon, hogy az Esterházy strand már nyitva, így azt a szakaszt ott tettem meg. A szél délnyugatról, Zalából fújt, a tó belsejében a partról nézvést távoli, néma vízfodrozódások, a ráncok kifelé fehéren szaladtak, ostromolták lankadatlanul a vörös köveket. A padokat és a napozóágyakat már előkészítették, de úgy vélem, ma is a vadkacsák fürdenek majd. Két hete változékony időjárásban van részünk, viharban is. Olyankor a viharjelző fények sebesen villognak szemközt Balatonszéplak partján, ill. a füredi Marina szálló tetején. Eszembe jutott a gyerekkorom, amikor kempingeztünk a tó partján, jártuk körbe a Balatont, midőn még sárga és piros rakéta jelezte az ítéletidőt. A dörrenésre mindenki felkapta a fejét, és szemével követte a füstpamacsokat. A mólóárbocra felhúzták a viharfosarat. Ha a legtetetejére került, menekülésre foghattuk a dolgot, legfőképpen a vízből kifelé. Most néma fények villognak körös-körül, ami ugyan megbízhatóbb jelzésnek bizonyul a XXI. században, nekem a kosaras változat romantikusabbnak tűnt.

A sétányon csak a kocgók, a biciklizők, néhány álmos ember. Meg lehet szá-

molni őket – ezt a helyzetet szeretem. A horgászok változatlanul a helyükön a vörös kövek között, ha esik, ha fúj. Egy félig süket bácsika a horogkiemeléssel sokáig bajlódik, a hal kopoltyújában kaparászik, de a balin se hagyja magát. Kétségbeesetten vergődik, az apró kavicsokon ijesztően puffan a teste, óézüst pikkelyei csillámlanak a napfényben. Végül a horgász kénytelen volt a zsinórt elvágni, a hal pedig a maradék horoggal a szájában még moccanat néhányat, aztán moccanatlan kisimult. Így került iszáokban újra a tó vizébe, mely nem sokkal ezelőtt még az életet, a felhőtlen csobbanásokat jelentette a számára.

Szombat délelőtt 2×10 ember dobpergésre, feszes ritmusra, csatakiáltásra szántja a tavat a 2×10 evezővel. Már a bemelegítés is kimért ritmusban történik, a karok egyszerre lendülnek a levegőbe. A csapatok a sárkányhajóversenyen különböző színű mezekben: fehér, kék, piros, narancssárga, fekete csíkok úsznak be a célba, örömujjongások és biztatások közepett. Igazi hórukk-munka az egész, kiváló csapatépítő és – erősítő verseny. A holt hullámokon (már ezt a szakszót is megtanultam!) a vadkacsák ringatóznak kellemesen, ők is csapatokba verődve, kitiltva a versenypályáról. A küzdelem a Tagore sétánnyal párhuzamosan zajlik, közel a parthoz. A hajók nem pihennek, szünet nélkül sorra követik egymást. A lassuló-erősödő dobpergés a látvány nélkül is jelzi az iramot, vad őseemberek táncát. A párában alig sejlő túlpart előterében vitorlások. Felnézek az égre, s a kikötő fölfele sötétszürke óriás felleg terül szét. Lehet, hogy mindjárt leszakad az ég? A tó vize rögtön magára ölti ezt a vészjósló színt. Széldzsekiben üldögélve várom a végkifejtet. Néhány perc múlva esőben a Balaton, cseppek bugyborékolnak a piszkosszürke, sárgásbarna tavon. Siófok és Tihany még napfényben sejlik. A strand járdáján állva előttem locsog ez a tényleg mindenkor szép Balaton.

Farkas Csaba *Hal-álmom* című horgászkiötete ez alkalommal is kiváló útitársnak bizonyult. Nem a halfogás, inkább a tó szeretete miatt. Megpróbáltam belőle kigyűjteni a Balaton színváltozatait: „palaszürkével kevert enyhe zöld, rózsás olvadtezüst, valószínűtlenül kék, szelídzöld, felgyűrődött, tengerkék drapéria, szennyesszürke” – de aztán föladtam. Csak gyönyörködtem tovább. Egy helyen így vall: „Megunthatatlan a Balaton ugyanis. Mindig más-más arcát mutatja.” És mellé tettem egy helybéli véleményét is: „A mindig szép Balaton mellett születtem Balatonarácson...” Hazafelé útravalónak kihagyhatatlan vásárlás volt a Déry Tibor füredi emlékeit idéző helytörténeti kiadvány, mely címével olvasatlanul is azonnal megragadott: „Ha a boldogságot egy tájjal akarnám kifejezni...”

Ezzel a melengető mondattal szálltam föl a hazafelé vivő vonatra...